

КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

— Много си мъничък, Пенчо, ама голъма работа ми вършишъ. Ще те проводя, дѣдовото момче, на нивата, дето е въ Мързяновия долъ, подъ чешмата съ дървения чучуръ. Впрегни биволитъ, че иди да отсѣчешъ единъ голъмъ сухъ клонъ отъ крушата-самодивката, оная на синура. Утре е Коледа. Цѣла нощъ на огнището трѣбва да гори крушовъ пънь, за да има презъ лѣтото берекетъ по нашитъ нивя. На ти го огнищото ми — може да ти потрѣбва огънь да си накладешъ.

Стегна си Пенчо царвулитъ, нахлу дѣдовитъ си ржавици съ по единъ прѣстъ и потегли биволитъ съ шейната къмъ Мързяновия долъ.

Бучеше виелицата и гладни вълци тичаха по партината.

Додето Пенчо отсѣче клонъ отъ самодивката круша и обърне назадъ шейната — свечери се. Тъмнината потопи свѣта. Подкара биволитъ малкиятъ и се сви въ шейната. По едно време насрѣдъ пѣтя чернитъ му виторози другари спрѣха, и Пенчо чу едно гласче, ама много жално:

— Олеле, бате, ще умремъ отъ студъ!

Пенчо слѣзе отъ шейната да разбере какво е туй жално гласче и видѣ предъ биволитъ въ снѣга пърполятъ две мънички човѣчета, съ крила на раменетъ.

— Кои сте вие? — попита Пенчо.

— Ние сме ангелчета.

— Кжде отивате?

— У вашето село. Изпроводи на дѣдо Господъ да занесе здраве на болния Ваню, сирачето. Ти знаешъ ли го?

— Зная го, ами, ние съ него сѣдаме на единъ чинъ. Ами кжде е здравето, я да го видя.